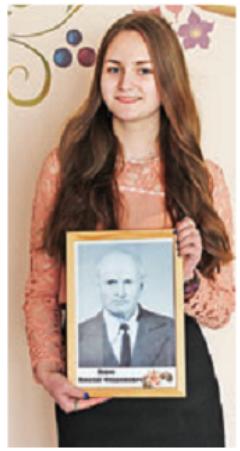

Дзякуй вам, ветэраны!

Наталля КАЗАКЕВІЧ, вучаніца 10 класа:

— На фронт мой прадзед Мікалай Фларыяновіч Новік пайшоў у 1944 годзе. Родам ён з вёскі Лабачы Навагрудскага раёна, а ваяваць яму прыйшлося ў Польшчу. Чырвонаармеец М.Ф. Новік быў стралком узвода аховы ваенай камандатуры Таруньскага павета. Падчас службы па ахове гарнізонных аб'ектаў неаднаразова затрымліваў дыверсантаў і дэзэрціраў. За выдатнае выкананне заданняў загадам камандавання войскамі 2-га Беларускага фронту быў узнагароджаны медалём “За баявыя заслугі”. Бабуля расказвала, што асаблівай каштоўнасцю для яе бацькі быў гадзіннік, які ён атрымаў ад камандзіра. Аднойчы падчас варты на мосце праз Одэр Мікалай Фларыяновіч затрымаў машыну камандавання, якая не выканала загад прыбыцця. Як выявілася, камандзір спецыяльна выпрабоўваў вартавых, таму прадзядулі за выдатную службу падзякаваў і падарыў гадзіннік. Для мяне вайна — гэта смерць і жах, пакуты і беды людзей, таму мы павінны быць асабліва ўдзячны ўсім, хто мужна і самааддана ваяваў супраць фашызму і, не шкадуючы сілы, працаў у тыле. Дзякуй вам, дарагі ветераны, за Перамогу, за наша мірнае і щаслівае жыццё.

Дзмітрый АНІКЕВІЧ, вучань 9 класа:

— Мой прадзядула Іван Васільевіч Батура нарадзіўся ў 1912 годзе ў вёсцы Рэцемля Навагрудскага раёна. Усю вайну прыйшоў чырвонаармейцам, ваяваў у артылерыйскім палку ў складзе 132-й стралковай Бахмачскай двойчы Чырвансцяжнай ордэна Суворава дывізіі. Пра прадзядулу мне шмат рассказаў тата, таксама захаваліся ваенны білет і ўзнагароды. Вельмі ганаруся, што прадзядула быў узнагароджаны ордэнам “Чырвонай зоркі”. Мы знайшлі архіўныя дакументы на ўзнагароду, з якіх даведаліся пра яго мужнасць і герайзм. 2-3 мая 1945 года ў баях каля горада Шландау падчас спробы праціўніка выйсці з акружэння Берлінскай групіроўкі пад моцным артылерыйска-мінамётным агнём I.B. Батура праводзіў змену агнявых пазіцый гарматы. Нягледзячы на небяспеку для жыцця, забяспечыў своечасовая адкрыццё агню і падаўленне агнявых кропак праціўnika, тым самым спрыяў паспеховым дзеянням пяхоты па разгроме варожай групіроўкі. Акрамя таго, прадзядула быў узнагароджаны медалямі “За адвагу”, “За ўзяцце Берліна”, “За вызваленне Варшавы”. Пасля вайны вярнуўся ў родную вёску і ўсё жыццё працаў у калгасе. Наша сям'я вельмі ганарыцца прадзядулем, і мне хочацца быць дастойным яго памяці. Прымаць удзел у акцыях па ўшанаванні памяці ветэранаў вайны для мяне адказна і ганарова. Мы не толькі самі павінны ведаць герояў вайны, але і перадаць памяць пра іх подзвігі наступным пакаленням.

Марыя і Данііл КАСЦЮЧЭНКА, вучні 5 і 9 класаў:

— У нашай сям'і два ветэраны. Прадзядула Абрам Ізраілевіч Александровіч быў партызанам. Па стану здароўя на фронт яго не ўзялі, аднак прадзядула са жніўні 1942 года змагаўся супраць фашыстыту ў тыле ворага па партызанскім атрадзе імя Варашылава, які дзейнічаў пад Радашковічамі. Бабуля расказвала, што падчас разгрому фашысцкага гарнізона прайвіў адвагу і рашучаць. За адвагу і смеласць неаднаразова атрымліваў падзяку камандавання і быў узнагароджаны медалём “За баявыя заслугі”. А прадзядуля Ілья Савіч Касциучэнка па прафесіі быў настаўнікам. У 1933 годзе скончыў Мінскі педагогічны інстытут і працаў загадчыкам раённага аддзела народнай адукацыі ў Дзісне. У гады вайны працаў у эвакуацыі ў Тамбоўскай вобласці. За самаадданую працу быў узнагароджаны ордэнам Айчыннай вайны II ступені і медалём “За доблесную працу ў гады вайны”. Усё сваё жыццё прадзядуля прысвяціў педагогічнай дзейнасці, імкнуўся, каб маладое пакаленне было адукаўаным і выхаваным. Мы стараемся больш даведацца пра нашых прадзедаў, ганарымся іх мужнасцю і стойкасцю. Дзень Перамогі заўсёды адзначаецца ў нашай сям'і. Мы ўдзячны ўсім ветэранам за тое, што сёння наша краіна свабодная і мірная.

А.АНДРЭВА, “НЖ”.